

До днесъ отъ прангите личжтъ ми по нозете
дамги. Откакто ме тазъ ориса сполете,
и святъ та и животъ ми беше отмилялъ.
Тя беше, думахъ си, свърши се твоя дялъ; —
отъ тукъ ни дявола не може те изтръгна...
Воня и задуха — на тяхъ сърце обръгна.
Но прангите, звънътъ на прангите... На сънь
ме стряска и до днесъ все тоя същи звънъ
и, сякаше мора, за гърлото ме сдавя...
Азъ волните си дни не можяхъ да забравя,
тамъ въ дупката заврянъ, съ катили наедно, —
където светлинка презъ мъничко едно
окно се вмъкваше, — за да се види само
по-ясно и мракътъ и ужасите. Тамо
разтуха беше ми едничка — цели дни
по затъмените изхлузгани стени
да впивамъ погледи... издраскани те бяха
съ безчетно надписи. Едни едвамъ личаха,
а други сякаше отъ вчера и отъ днесъ
току що писани. Разправяше се въ тезъ
тукъ во занданите за мъки преживяни;
а тамо, и съ игли и съ гвоздеи вдълбани,
цялъ редъ, цялъ поменикъ, все славни имена —
и отбелязано до всяко отстрана:
тозъ еди-де убитъ, а онзи на бесило
издъхналъ. По-натамъ — какво е дома мило
оставилъ другъ жалей: тозъ майка, тозъ деца...
До тяхъ пъкъ някой си къмъ Бога въ небеса
со псалтикия се обръща неразбрана,
и въ псалтикията, за смятка на Султана,
изгърсилъ попръжня, та здраве му кажи...
Па и тавана чакъ отъ надписи гъмжи...
Четяхъ, пречитвахъ азъ, а нещо ми въ душата
подсказва: ето нѐ, тефтеря на съдбата!
Лъжи душата си съ възвишени мечти,
надей се, вярвай, търпи и работи —
а сетне тукъ ела да си оплаквашъ дните,